

ERICA JAMESOVÁ

IDEÁLNY MANŽEL

KEĎ SA Z IDEÁLNEHO MANŽELA STANE CUDZINEC,
OSTÁVA JEDINÉ – ZAČAŤ ODZNOVA

TATRAN

Ideálny manžel

Z anglického originálu Erica James: An Ideal Husband,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HQ, An imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
Londýn 2024

preložila Saskia Kastl.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025, s
o sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5579. publikácia.

Vydanie I.

Přebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracovala Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová

Jazykové redaktorky Ina Martinová, Adriana Oravcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Erica James 2024

Translation © Saskia Kastl 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1769-9

IDEÁLNÝ MANŽEL

ERICA JAMESOVÁ

TATRAN

Samuelovi, Edwardovi, Ally
a mojim najskelejším vnúčatám.

1. kapitola

Bol dokonalý marcový deň. Jar dorazila v celej svojej veľkolepej kráse. Púčiky listov hlohu a čerešní sa nalievali a na ligotavom jasnom slnku z trávy ostýchavo vytrčali maslovožlté trsy prvoseniek. Narcisy veselo kyvkali hlávkami v rytme vánku pripomínajúcom nejakú tajnú hymnu.

Všade, kam sa len Louisa Langfordová pozrela, keď šoférovala domov z farmárskeho obchodu, videla predzvesť lepšej budúcnosti. Iba pred niekoľkými mesiacmi by veselo vyhlásila, že je príhodný deň na to, aby sa tešila a ďakovala za mnohé požehnanie. Hoci si to momentálne od nej vyžadovalo trochu úsilia, aj tak to urobila, lebo inak by musela zavýjať na mesiac ako pomstychtivá maniačka.

Doteraz sa vďaka železnému sebaovládaniu aspoň nemusela hanbiť za to, že sa správa ako blázon. Priatelia a susedia jej boli v ťažkej situácii oporou a zahrňali ju súcitom, a hoci šlo o milé gesto, nepotrebovala ho. *Prechádzam rozvodom*, chcela im povedať, *nie smrteľným ochorením*.

Veľmi dobre vedela, že je to jej typická vlastnosť – túžila zostať pokojná zoči-voči mučivému údivu, že sa čosi také stalo práve jej. Rozvod je predsa niečo, čo sa deje druhým ľuďom, nie jej. Nie, keď úprimne verila, že s Kipom uspeli tam, kde iní nie, že urobili všetko správne, aby zabezpečili, že kým manželstvá ich priateľov a známych sa rozpadali, oni boli šťastnou výnimkou.

Och, ako hlúpo sa teraz cítila pre ten nechutne povýšený a samolúby názor!

Každá dvojica musí čeliť svojim búrkam a Louisa sa pýšila faktom, že čokoľvek im s Kipom osud priniesol do cesty, poradili si s tým. Keď mali finančné problémy, utiahli si opasky a žili skromnejšie. Keď boli deti malé a skúšali hranice ich trpezlivosti, zaťali zuby a našli jej v sebe ešte viac. Zdravotné problémy a smrť rodičov patrili k rodinnému životu, a hoci to boli smutné udalosti, zomkli sa ako pár a zvládli ich. To sa dá, len ak manželstvo stojí na pevných základoch.

Tak čo sa pokazilo? Práve tomu Louisa nerozumela. Prečo, keď si už-už mali začať užívať to, čo ich priatelia nazývali zlaté roky dôchodku, Kip všetko zahodil? A kvôli čomu? Kvôli hlúpej, sebeckej, oneskorenej kríze stredného veku?

Už bola takmer doma, a tak v zákrute cesty lemovanej stromami spomalila a zrazu zbadala čosi, čo ju prinútilo neveriacky vykriknúť. V predzáhradke Dobročinného domčeka, ktorý bol viac ako tridsať rokov jej domovom, stála tabuľa s nápisom „Na predaj“. Bola preč menej ako polhodinu a niekto už stihol vraziť drevenú tabuľu do kvetinového záhona. To jej ju rovno mohol zapichnúť do srdca.

Prešla autom pomedzi stĺpiky brány a zastala na štrkovej príjazdovej ceste. Vypla motor a silou vôle sa donútila zostať pokojná. Vystúpila z auta, vytiahla z kufra nákup a vošla do domu prednými dverami. Dvere zabuchla nohou a tašky odniesla do kuchyne. Tam ich pustila na zem, bolo jej jedno, či rozbije vajcia, alebo otlčie ovocie a zeleninu, ktoré len pred chvíľkou kúpila. Klesla do najbližšieho kresla a zároveň s roztraseným výdychom z nej vyšiel zúfalý nárek. S hlavou v dlaniach plakala nad všetkou tou nespravodlivosťou. Oplakávala aj stratu muža, ktorého ľúbila – stále ľúbi –, ktorý ju však začínal nútiť, aby ho nenávidela.

Ako jej to môže robiť?

Ako môže byť taký krutý?

Nestačí, že ju opustil pre dievča mladšie ako ich dcéra?

Nestačí, že to dievča je synovou bývalou priateľkou?

A teraz ju vyháňa z jej milovaného domova. Naozaj sa tak bezohľadne zamerlal na budovanie nového života, že stratil akýkoľvek súcit s tým, ako to ovplyvní ju?

Alebo ide o omyl? Azda niekto vztýčil predajnú tabuľu na ne správnom mieste? Tak to je? Dostáva sa do štádia, v ktorom bezdôvodne myslí na najhoršie? Od pandémie vyrástli v okolí realitné tabule ako burina. Nehnuteľnosti v suffolských dedinách, najmä v tých s dobrým vlakovým spojením do Londýna, sa v posledných rokoch predávali za astronomické sumy. Jej najstarší syn Ashley bol realitným maklérom a náramne sa mu darilo vďaka tomu, že ľudia z mesta utekali žiť na vidiek. V neďalekej dedinke dokonca svojej sestre a jej manželovi predal nádherne prerobenú stodolu, keď sa rozhodli, že život na vidieku bude pre nich a ich dcérku lepší ako v Londýne.

V zúfalej nádeji, že muž, za ktorého bola štyridsať rokov vydatá, by sa k nej nikdy nezachoval tak bezcitne, sa Louisa spoliehala na to, že to vyrieši krátky telefonát a že realitný maklér, ktorý zariadil, aby dali tabuľu do jej záhrady, sa jej ospravedlní a zabezpečí jej odstránenie. No podľa nepríjemného pocitu v žalúdku vedela, že klame samu seba. Nepovedal predsa Kip, že s veľkou pravdepodobnosťou budú musieť predať dom, aby sa obaja mohli posunúť ďalej, že finančne z predaja obaja vyťažia? Aj jej rozvodová právnička to potvrdila.

No Louisa si naivne predstavovala, že Kip si uvedomí, ako veľmi by ju to raniło, a tak sa zachová slušne a dovoľí jej nechať si dom, do ktorého investovala toľko energie. Všetci vedia, že žena robí dom domovom, že je to miesto, kde sa matka stará o rodinu. Práve ženy si k domu vytvoria citové spojenie, muži ho vnímajú skôr ako kopu tehál, investíciu, ktorú treba v príhodnom čase

speňažiť. A to práve teraz Kip robí. Nepochybne bude tvrdiť, že musí spraviť tento krok, aby si mohol vybudovať stabilnú budúcnosť so svojou novou životnou láskou. Kašľať na to, čo spôsobí svojej starej rodine.

Práve myšlienka, že Kip dal dom na predaj poza jej chrbát, náhle ukončila jej vzlykanie. Nemohol to aspoň nechať na rodinu a požiadať o ten úkon Ashleyho? Isteže nie, znamenalo by to, že Ashley by jej ihneď prezradil Kipov zámer. Namiesto toho sa musel potajme stretnúť s maklérom, ktorý dom v čase, keď vedel, že tam nebude, ohodnotil a odfotil. Ako minulý týždeň, keď bola v Harrogate. A akým príbehom nakrmlil makléra, ktorý si mädlí ruky nad tým, že predá jeden z najkrajších domov v dedinke Ashbury St Clare?

Pravdepodobne povedal: „Och, moja žena s predajom plne súhlasí, rozvádzame sa, ale celé to prebieha v priateľskom duchu,“ a s myknutím pliec dodal, „škoda, ale tak to skrátka chodí.“ Louisa presne vedela, aký dokáže byť Kip šarmantne presvedčivý. Preto ho má každý v oblube.

Louisu tak veľmi poburovala predstava, aký vie byť dvojtvárny, že sa, sediac za stolom, nevedela spamätať zo šoku. Mala dať vymeniť zámky, ako jej poradila sestra. Odmietla to však. Nechcela pôsobiť konfrontačne, veď Dobročinný domček bol ešte stále Kipov rovnako ako jej. Aká je hlúpa, že bola taká dôverčivá a naivná!

A aká bola hlúpa, keď si myslela, že Kip by sa nikdy nechcel s Dobročinným domčekom rozlúčiť, že ak nič iné, to jediné ho možno priláka naspäť. Nežartoval vždy predsa, že ho opustí len nohami vpred, v truhle? Takmer si želala, aby bol radšej zomrel, než ju opustil kvôli žene o polovicu mladšej ako ona.

O dvadsať minút, keď sa pozbierala, Louisa objednala na poobedie zámočníka, aby vymenil zámky. Dá si urobiť tri sady kľúčov navyše pre deti, ale Kip tam už nebude môcť vojsť, kedy sa

mu zachce. Predstavila si ho, ako sa snaží vsunúť kľúč do zámky, a potom jeho výraz, keď si uvedomí, čo urobila. Tá myšlienka jej mala priniesť zlomyseľné potešenie, no nestalo sa. Cítila hlbokú prázdnotu, že to zašlo až tak ďaleko.

Keď odložila nákup, zavolała mladej žene s otravne nadšeným hlasom, ktorá ju zastupovala, aby sa ubezpečila, že pri rozvode dospejú k férovej dohode. Ešte stále ju udivovalo a zároveň urážalo, že Kip začal vybavovať rozvod tak rýchlo. Ale to je celý on, keď sa raz rozhodne, je odhodlaný a niet cesty späť.

Recepčná v právnickej firme, ktorá Louise zdvihla telefón, ju informovala, že pani Baileyová je až do pondelka mimo kancelárie, no môže jej nechať odkaz. Louisa to odmietla. Najväčšmi zo všetkého si želala, aby sa tá nočná mora skončila.

Potom zatelefonovala realitnému maklérovi, ktorého tabuľa sa nevitane týčila v jej predzáhradke. Čo najvyrovnanejším a najpokojnejším hlasom ho informovala, že nemala nijakú vedomosť o manželovom úmysle dom predať, že v minulosti to bola iba jedna z možností a vôbec ju neteší, ako to všetko prebieha. Nevidela zmysel v tom, aby požiadala o odstránenie tabule, dom bol spoločným majetkom, a hoci by jej zlomilo srdce, keby ho musela opustiť, mala podozrenie, že ak sa pokúsi bojovať proti jeho predaju, prehrá.

Po ukončení hovoru uvažovala, že zavolá niektorému z detí, no potom si to rozmyslela. Ashley a Angus boli v práci a Arabellu zamestnávala malá Heidi.

Počas týždňov po otcovom šokujúcom oznámení, a to si ani nemohol vybrať horší deň ako Druhý sviatok vianočný, že sa chce rozviešť a že sa sťahuje k svojej absurdne mladej priateľke, jej deti nielenže volali aspoň dvakrát denne, ale ju aj čo najviac navštevovali.

Pochopiteľne, otcov čin ich šokoval rovnako ako ju a stále sa so situáciou vyrovnávali. Každý po svojom. Emóciou číslo jeden sa zdal hnev, najmä u najmladšieho syna Angusa. No bolo toho

veľa, s čím sa musel zmieriť, keďže jeho otec prežíval románik s jeho bývalou priateľkou.

Z ich troch detí bol Angus najsamostatnejší a najrezervovanejší. Nemal v rodine vždy ľahkú pozíciu, lebo od útleho veku musel prijať fakt, že nikdy neprenikne do blízkeho vzťahu dvojčiat Arabelly a Ashleyho. Postupne si zvykol nevyjadrovať nahlas vlastné emócie.

Pokiaľ Louisa vedela, od Vianoc sa ešte neprinútil, aby s otcom prehovoril. Nemohla mu to zazlievať.

Aby zahнала myšlienky na bolesť z Kipovej najnovšej zrady, Louisa sa pustila do čistenia zemiakov na rybí koláč z údenej tresky, ktorú kúpila vo farmárskom obchode. Bolo to ich obľúbené rodinné jedlo, ktoré robila už mnoho rokov a ktoré budú mať zajtra na obed.

Deti – ešte stále ich tak brala, hoci už boli všetci tridsiatnici – mali prísť, aby s ňou strávili deň. Nemienila si s tým robiť veľké starosti, už mala za sebou dni, keď strávila hodiny za sporákom pri komplikovaných jedlách. Naozaj na to nemala energiu. Zamýšľala však všetko aspoň naoko vylepšiť tým, že vytiahne sviatočný riad. Teraz ho používala takmer stále.

„Mama, toto nemôžeš dať do umývačky,“ pokarhala ju nedávno dcéra, „zmyje sa zlaté zdobenie!“

„Je mi to fuk,“ odvrkla Louisa, ďalej tvrdohlavo pchajúc tanier do umývačky. „Vari na tom záleží? Všetko je to len pár kusov porcelánu.“ V minulosti Louisa umývala jedálenský servis – svadobný dar – ručne a narábala s ním ako s novorodencom.

Keď bol rybí koláč upečený, do príchodu zámočníka stále ostávala hodina. A tak si Louisa urobila hrnček kávy a vzala si ho do zimnej záhrady so stenami a strechou z dreva a skla, ktorú pristavali k obývačke pred desiatimi rokmi. Bol to nádherný slnečný a vzdušný priestor a ihneď sa stal Louisinou najobľúbenejšou miestnosťou v dome. Teraz tu trávila najviac času. Predtým

ako ju Kip opustil, mala svoju dielňu v malej miestnôstke v podkroví, no od januára si odtiaľ zniesla všetko dole a zariadila si dielňu v zimnej záhrade.

Práve tu sa mohla celkom oddať tvorbe miniatúr, ktoré predávala pod značkou *Na maličkostiach záleží* buď cez Etsy, alebo na rôznych veľtrhoch s domčekmi pre bábiky po celej krajine. Preto bola minulý týždeň v Harrogate a zúčastnila sa na veľtrhu výrobcov miniatúr, kde predávala svoje miniatúrne akvarely, ako aj ručne maľovaný miniatúrny nábytok. Kúpila ho rozložený, poskladala ho a každý kus detailne vyzdobila. Cez eBay si zaobstarala aj veci z druhej ruky na premaľovanie. Bola to jemná práca, ktorá ju celkom pohltila, a vďaka tomu, že sa mohla z reality preniesť hoci do miniatúrneho, no dokonale ovládaného sveta, dokázala si aj po tom, čo ju Kip opustil, zachovať aspoň zvyšky príčetnosti.

Bol však toto koreň problému? Strávila priveľa času nad každodennými maličkosťami – tak ako sa musela sústrediť na drobné detaily svojich výtvorov – a nevidela veci v širších súvislostiach? Preto si nevšimla, že manžel ju už nemiluje a zaľúbil sa do niekoho iného?

2. kapitola

„Mama, kolega ma práve informoval, že pri dome je realitná tabuľa. Čo sa to, dopekla, deje?“

Ashleyho nástojčivé slová sa odrazili v malom priestore auta a olutoval ich, hneď ako ich vyslovil. Znelo to, akoby z toho obviňoval mamu, no ona bola tá posledná, ktorá za to mohla. Mal zavolať otcovi, lebo nepochybne práve on nariadil, aby agentúra Barston a Bright dala Dobročinný domček na predaj.

„Ubezpečujem ťa, že s tým nič nemám,“ ohradila sa jeho mama.

V jej hlase začul ranenú defenzívnosť a želal si, aby bol prehovril opatrnejšie. „Iste, o tom som presvedčený,“ povedal zmierlivejšie. „Kedy sa tam tá tabuľa zjavila?“

„Stála tam, keď som sa vrátila z farmárskeho obchodu, asi okolo poludnia. Vieš si predstaviť môj šok, keď som prišla domov a zbadala ju tam?“

Ashley tomu úplne rozumel. „A otec ti nič predtým nespomenul? Nedal ti vedieť?“

„Nie. Iba dávnejšie neurčito poznamenal, že možno budeme musieť prediť dom. Ale nikdy som si nemyslela, že to aj urobí. Nádejala som sa, že mi aspoň ponechá môj domov. No najhoršie je, že to všetko urobil za mojím chrbtom. S realitným maklérom sa musel stretnúť minulý týždeň, keď som bola odcestovaná. Na-ozaj mu nerozumiem. Ty áno, Ashley?“

Utrpenie a zmätený údiv v maminom hlase v ňom vzbudili bezmocný hnev. „Nie,“ precedil pochmúrne a chcel pritom pástou udrieť do niečoho veľmi tvrdého. „Už sa v ňom vôbec nevyznám. Zastavím sa za tebou? Som na ceste domov, ale môžem zavolať Caro a vysvetliť jej to.“

„To je od teba milé, srdiečko, ale veď prídeš zajtra. Porozprávame sa potom. Choď domov a uži si večer. A daj Peggy pusu od babičky.“

Uvedomujúc si, že Caro chcela, aby prišiel domov skôr, lebo večer plánovala ísť na stretnutie knižného klubu, Ashley sa rozhodol vziať mamu za slovo a rozlúčil sa s ňou. S malým pocitom viny sa mu uľavilo, že nemusí pokaziť manželke večerné plány, no zároveň mu bolo ľúto, že mama sa musí s týmto najnovším aktom rodinnej sabotáže vyrovnáť osamote.

Tak to Ashleymu prichodilo – akoby jeho otec naschvál hádzal na rodinu odistené granáty a s každou jednou explóziou zničil ďalšiu úroveň dôvery a lásky. Dať dom na predaj spôsobom, akým to urobil, bola posledná kvapka. Hoci, ktovie, možno ešte príde niečo horšie.

Do Druhého sviatku vianočného, keď Ashley otca videl naposledy, ho považoval za jedného z najlepších mužov, akých poznal. Bol nestranný, veľkorysý, vždy človeka povzbudil a podporil, bol tolerantný, nikdy nikoho neodsudzoval a vždy s ním bola zába-va. Tohto muža Ashley poznal a obdivoval. Áno, otec bol občas prchký a iracionálne tvrdohlavý, kto nie je, ale odhliadnuc od toho by ho Ashley označil za dokonalého otca aj za dokonalého manžela. Bol taký, aký chcel byť Ashley vo svojom vlastnom manželstve, no teraz mal pocit, že sa nechal oklamať. Všetko na jeho otcovi bola pretváрка. Jednoducho nebol mužom, za akého ho Ashley pokladal.

Otcova voľba konkurenčnej realitnej kancelárie Barston a Bright na predaj Dobročinného domčeka bola pre Ashleyho skutočná rana pod pás. Ak sa mal jeho niekdajší domov niekedy

predať, potom tú úlohu mala dostať agentúra Taylor Marks s asociovaným partnerom Ashleyom na čele tímu. Nemyslel si však, že mama bude nútená dom predať. Dôveroval otcovi v tom, že má financie dostatočne v poriadku, aby žil pohodlne a nemusel mame ešte viac zlomiť srdce.

Alebo ho do toho dotlačila Zoe? Ťahá v ich vzťahu za nitky práve ona?

Keď Angus minulý jar prvý raz priviedol Zoe na stretnutie s rodinou, mama si dala extra námahu, aby sa jeho priateľka medzi nimi cítila vítaná. Mama vždy chcela, aby sa ľudia u nich cítili dobre a ako súčasť rodiny. Zakaždým sa usilovala vytvoriť príjemnú a uvoľnenú atmosféru.

V tom čase, a tak to nevnímali len spätne, sa Ashley s Arabelou v súkromí zhodli, že Zoe na to, ako sa mama okolo nej točila, nereagovala veľmi ústretovo. No Angus im prezradil, že Zoe nie je zvyknutá na rodinu, čo drží tak pevne pokope. Otec jej zomrel, keď bola malá, a potom, pred pár rokmi, jej zomrela aj mama. Keď sa to Louisa dozvedela, prirodzene chcela zahrnúť Zoe ešte väčšou náklonnosťou.

Päť mesiacov po Zoeinej prvej návšteve Langfordovcov Angus prišiel na rodinnú grilovačku s vlastnou novinkou. Zoe ho nechala, no tváril sa, že o nič nejde. Ľudia prichádzajú a odchádzajú, povedal, no v ten večer sa poriadne opil a mama ho našla v daždi ležať na trávniku v záhrade a zízať na hviezdy. Mama nikdy nešla do detailov, o čom vtedy hovorili, no bolo zjavné, že Angus mal Zoe rád oveľa viac ako ona jeho.

A potom prišli Vianoce a otcovo šokujúce oznámenie. Otec prisahal, že románik so Zoe sa nezačal, keď ešte chodila s Angusom. Povedal to tak, akoby vďaka tomu bolo všetko v poriadku, že je to hranica, ktorú by ani za svet neprekročili. Všetko ostatné bolo skrátka okej.

Ashley si nemyslel, že otcovi niekedy odpustí, veď jedným ťmahom rozbil ich rodinu. Zlomil mame srdce, poškvrnil lás-

ku, ktorú k nemu cítili Ashley a Arabella, a zničil Angusa. Jeho sebestvo spôsobilo, že už nikdy nebudú ako predtým. Každá rodinná udalosť bude iná. Každá rodinná spomienka pokrivená.

A predsa otec čakal, že situáciu nejakou prijmú a budú žiť ďalej. Dieťa v Ashleyho vnútri – chlapec, ktorý mal otca na piedestáli – to chcelo urobiť, no hnev, sklamanie a lojalita k mame mu to nedovolili. Jeho manželka Caro to vnímala tak, že skôr či neskôr tú situáciu budú musieť prijať, inak to pre nich bude ešte ťažšie.

Caro hovorila zo skúsenosti. Jej rodičia sa rozviedli, keď bola malá, a po tom, čo si uvedomili, ako veľmi škodia svojim dvom dcéram, keď sa škriepia o to, ktorý z nich si má vziať deti, začali chodiť do poradne. Následne sa im podarilo odsunúť emócie bokom, aby sa mohli sústrediť na šťastie svojich detí. Keď to dosiahli, boli obaja spokojnejší a napokon našli lásku u nových partnerov. Všetci štyria prišli Ashleymu a Caro na svadbu a zdalo sa, že spolu dobre vychádzajú.

Ashley si niečo také pri svojich rodičoch nevedel ani zďaleka predstaviť. Ako by sa mohla mama niekedy cítiť v pohode v Zoeinej prítomnosti? Prečo by sa vôbec, dopekla, mala? A prečo by s tým mala rodina súhlasiť, akoby otec len vymenil staré auto za nové?

Škrípuc zubami – Caro povedala, že to posledných pár mesiacov robí aj v spánku –, Ashley zastavil na dočasnom semafore na Chelstead High Street. Cestu znova rozkopávali, druhý raz za dvanásť mesiacov, a bubnujúc prstami po volante netrpezlivo čakal na zelenú. Napadlo mu, že by mal zavolať bratovi a sestre a prebrať s nimi túto poslednú novinku, no zaumienil si, že to počká.

Keď naskočila zelená, pokračoval v ceste a rozhodol sa zavolať otcovi. No ako zvyčajne, hovor sa prepol do hlasovej schránky.

„Aby bolo jasné, oco,“ začal, „neveril som, že o tebe môžem mať ešte nižšiu mienku, a potom spravíš toto, poza mamin chr-

bát dáš dom na predaj. A zo všetkých realitákov, ktorých si si mohol vybrať, tým poveríš Barstona a Brighta, ktorých nie náhodou prezývajú Bastard a Hajzel!“

Zložil a zavrel ústa, škripal zubami. A neprestal nimi škripať, dokým nedošiel domov. Vypol motor a pozrel hore na dom, do ktorého sa s Caro nasťahovali pred štyrmi rokmi. Pamätal si, akí boli v prvý večer vo svojom novom domove nadšení, všade navôkol škatule a oni jedli rybu s hranolkami a pili Moët. Napriek únave sa pomilovali a spali ako zarezaní až do rána, keď ich prebudilo jasné slnečné svetlo, ktoré sa vlievalo do spálne cez okno bez závesov.

Svoj nový domov milovali a vzhľadom na jeho drevený obklad a okrové tehly a na to, čo by každý skúsený realitný maklér nazval veľmi žiadanou nehnuteľnosťou vo veľmi vyhľadávanej lokalite, venovali každý voľný okamih renovácii a výzdobe domu podľa svojho vkusu. No nech sa akokoľvek pyšne tešili z niekoľkomesačného búrania stien, prerábania a maľovania, kachličkovania a inštalovania skladacích dverí do kuchyne, nebolo to nič oproti tomu, keď sa im narodila dcéra. Ashleymu sa v sekunde zmenil svet. Nič preňho neznamenal viac ako Caro a Peggy, tvorili jeho vesmír.

Boli zároveň jeho achilovkou. Život bez nich by bol neznesiteľný. Preto dokázal pochopiť, akú bolesť musí zažívať jeho mama. Celkom ľahko si vedel predstaviť, že je v matkinej koži, že prišiel o najdôležitejšiu osobu vo svojom živote, a nesmierne ho to vydesilo. Spôsobilo to, že otca znenávidel ešte viac. Caro povedala, že taká emócia je deštruktívna a spôsobí mu veľkú ujmu. A možno aj ich dcére. „Natrvalo nenávidieť otca nie je dobré,“ varovala ho.

Práve chcel otvoriť dvere na aute, keď mu zazvonil mobil. Displej oznamoval, že volá jeho otec. Ashley si to nevšimol a nechchal mobil dozvoniť. Odrazu s ním nechcel hovoriť. Vo vzbúrení tichu civel na displej, a keď zmeškaný hovor vystriedala notifikácia o hlasovom odkaze, vypočul si otcovu správu.

„Ashley, viem, že sa na mňa hneváš, ale musíš to pochopiť. Jednoducho som sa nedokázal ukázať tvojej mame na oči, preto som urobil, čo som urobil. Viem, že som zbabelec, ale niekedy z nás všetkých robí život zbabelcov. Prepáč mi to.“

„Prepáč nestačí, otec,“ zahundral Ashley a strčil mobil do vrecka kabáta. „Ani náhodou.“

Keď vošiel do domu, pribehla k nemu dvaapolročná dcérka vo svojom milovanom overale s jednorožcom a s takou silou ho objala okolo kolien, až takmer spadol.

„*Tato, tato!*“ zvyškla nadšene, keď ju vzal na ruky a objal.

„*Peggy, Peggy!*“ odpovedal jej s rovnakou radosťou, s akou ho privítala.

Caro vyšla z kuchyne, ešte stále mala na sebe oblečenie z práce – čierne nohavice a smotanovú blúzku – a vlasy mala pevne stiahnuté do drdola, čo jej dodávalo prísny, podľa neho veľmi sexi výzor, a usmiala sa. „Niektó ťa veru rád vidí,“ poznamenala tichým, koketným hlasom.

„Nie tak veľmi ako ja vás dve,“ odvetil. S Peggy na rukách prešiel k manželke a pobožkal ju. Nie na líce, ale na ústa a nebola to len pusinka, ale dlhý bozk.

„Niežeby som sa sťažovala,“ povedala s nadvihnutým obočím, „ale to je za čo?“

„Musím mať dôvod?“

„Ty, Ashley, máš vždy nejaký dôvod.“

„Čo teda, že ťa ľúbim?“

„To je rovnako dobrý dôvod ako ktorýkoľvek iný. A teraz stráž pevnosť, kým skočím hore a prezlečiem sa na večerné stretnutie. Mimochodom, aký si mal deň?“ spýtala sa ho, zatiaľ čo prešla ku schodom.

Pomyslel na mamu a aké traumatické bude v nadchádzajúcich mesiacoch opustiť dom, ktorý tak veľmi zbožňuje. Nebolo pochyb, že ako rodina sa zomknú a čo najviac jej pomôžu, a on osobne urobí všetko možné, aby jej našiel ten najlepší dom, ktorý

by mohla premeniť na nádherný domov, ako to urobila s Dobročinným domčekom, no nebude to jednoduché.

„Ashley?“ oslovila ho Caro spýtavým tónom s rukou položenou na stĺpiku zábradlia. „Je všetko v poriadku?“

„To počká,“ povedal ľahko. „Bež sa prezliecť, ja sa zatiaľ Peggy opýtam, ako sa mala v jasliach, okúpem ju a uložím spať.“

Caro mu venovala dlhý, intenzívny pohľad. Poznali jeden druhého dosť dobre, takže vedela, že čokoľvek má na srdci, povie jej to, až keď budú sami.

„Beriem ťa za slovo,“ vyhlásila a zmizla na poschodí.